

אכילה, תדרוש ממנו שיעור אכילה בכזית?

ומתריצין: רבי מאיר דורש את שני הפסוקים לשיעור אכילה, חד לשיעור אכילה בכזית. מפסוק אחד הוא לומד שאינו מטמא אלא בשיעור איסור אכילתו דהיינו בכזית. וחד לשיעור אכילה בכדי אכילת פרס. ומפסוק שני לומד שאם שהה באכילת הכזית יותר מכדי אכילת פרס הרי הוא כשאר אכילות שאין מצטרפין לעונשין ואף זו אין מצטרפת ליטמא בבית הבליעה.

כי סלקא דעתך אמינא הואיל וחידוש טומאת בית הבליעה הוא, שלא מצאנו בתורה טומאה כזו שאין לו טומאה מבחוץ אלא בבית הבליעה, לכן הייתי חושב שאפילו אם שהה באכילה יותר מכדי אכילת פרס נמי ליטמא קמ"ל דאינו מטמא אא"כ אכל שיעור כזית נבלת עוף טהור בכדי אכילת פרס.⁽²¹⁾

וכיון שעסקינן בדרשות הפסוקים בענין נבלה וטריפה, מביאה הגמרא ברייתא הדורשת את הכתוב, וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלוהו:

תנו רבנן: "וחלב נבלה וחלב טרפה". בחלב בהמה טהורה הכתוב מדבר! אתה אומר

בחלב בהמה טהורה הכתוב מדבר או אינו אלא בחלב בהמה טמאה?

אמרת, טיהר מכלל שחוטא ששחיטה מטהרת מלטמא, וטיהר מכלל חלב, שנאמר בפסוק שחלב נבילה טהור, ואם כן הוציא לך הכתוב שחוטא וחלב מכלל טומאת נבלות. מה כשטיהר מכלל שחוטא, בטהורה ולא בטמאה, כמו שטיהר הכתוב בשר שחוטא מלטמא לא טיהר אלא בטהורה, אף כשטיהר מכלל חלב בטהורה ולא בטמאה, כך לא טיהר הכתוב מטומאת נבילה אלא חלב טהורה ולא טמאה.

או כלך לדרך זו, דאיכא למילף בבמה מצינו איפכא: טיהר מכלל נבלה, וטיהר מכלל חלב. טיהר הכתוב חלב מכלל טומאת נבלה וכן מצאנו שטיהר הכתוב בעלמא נבלה אחת גבי עופות [כמו שיתבאר בסמוך] והוציאה מכלל טומאת נבלות. מה כשטיהר מכלל נבלה, טיהר הכתוב בטמאה ולא בטהורה שלא טיהר מלטמא בבית הבליעה אלא נבלת עוף טמא, אף כשטיהר מכלל חלב בטמאה ולא בטהורה, כך לא טיהר מלטמא אלא חלב של בהמה טמאה ולא טהורה.

אמרת, כשאתה בא בדרך זו, בדרך הראשון ללמוד משחוטא, היא בטהורה נמצא

ב-ע

וקמ"ל ההלכה לקצר את הצירוף רק לכדי אכילת פרס. ובסוגיין דבאכילת עוף טהור דחידוש הוא ס"ד לומר דיטמא אפילו ביותר מכדי אכילת פרס חזינא כהצד השני שביארנו, שההלכה מקצרת את זמן הצירוף.

ויעויין לעיל סט א שהבאנו את דברי הגר"ח בגדר טומאת בית הבליעה.

ובעצם הדין שנתבאר דמצטרפת אכילת נבלת

21. בכתבי הגרי"ז הביא ראיה מסוגיין לפשוט ספק בדין אכילת פרס, האם אלולי שנאמרה ההלכה של שיעור זמן אכילת פרס היה צריך כדי להתחייב, לאכול כזית בבת אחת ממש ולא היתה מצטרפת אכילה אפילו בזמן של אכילת פרס, ובאה ההלכה להאריך את זמן הצירוף לכדי אכילת פרס, או דילמא דבלא ההלכה היה צירוף אפילו בזמן ארוך יותר מאכילת פרס,